

MASKA POČUTJA

Strah, trema, jeza, ljubosumje. Strah, brez možnosti za uspeh. Jeza na učitelje. Ljubosumje na prijatelje. Trema stopiti pred ljudi, jasno in glasno govoriti o čustvih. Ne, lažje je z masko počutja. Vse je v redu in dobro, brez drugih čustev in brez nadležnih vprašanj, samo dejstva. Svoboda?

Sedem let igram flavto, kot moji prijateljici. Učiteljica flavte izbira nastop, pridem na vrsto kot tretja izbira. Sem na orkestru – tretja izbira. Tekmovanja – dileme sploh ni. Ne grem. Ko se prijateljici pogovarjata med seboj o uspehih, novih stvareh ... Jaz vedno izvem vse zadnja. Tretje kolo.

Se to dogaja samo meni? Verjetno ne. Pa bo kdaj bolje? Ne, če ne spregovorim. A zakaj bi se pogovarjala, ko lahko le sedim, gledam v steno in razmišljam. Najlažja pot. Nočem pridig staršev in učiteljev. Potrebujem vrstnika. Vrstnika, ki me bo poslušal, ki me bo vsaj poskusil razumeti. Ni mu treba govoriti, le da bi poslušal.

Pa se najde nov problem – koga izbrati? Kdo si bo vzela dovolj časa za moje potrebe, ko se mi zdi, da se pogovarjajo z mano le, kadar sami potrebujejo nasvet. Na zunaj se zdi, kot da je vse v redu, kot da nimam težav. Pa ni tako. Ko se opogumim, da bom povedala, ne pridem do besede. Samo okrasek sem.

Ne morem se odpreti drugim. Na mojem seznamu začetkov pogovorov sta le šola in mogoče simpatije. Pa še to tuje. Moje ne.

Zakaj se je tako težko odpreti, spregovoriti, stopiti pred druge in jasno in glasno povedati: Sem to, kar sem in imam težave. Potrebujem pomoč. Želim si jo. Samo enega razumevajočega človeka. Je to preveč?

Želim si biti slišana. Želim se pogovarjati o svojih težavah, nekomu zaupati. Pa saj so tukaj starši! Se obrnem nanje? Ne morem. Starš ali vrstnik, to ni enako.

Se obrnem na učiteljico v glasbeni šoli? Ne vem. Mami ji je pisala, zakaj me nikoli ne prijavi na tekmovanje. Njen odgovor: Imam svoje razloge. Si res ne zaslužim vedeti? Pa saj ni pomembno, kajne? Ima pač svoje razloge.

Ne, z učitelji ne bo šlo. Ne morem povedati staršem, učiteljem ali vrstnikom. Kdo ali kaj potem še ostane?

Meni ostane pisanje. O svojih čustvih ali samo o tem, kaj se je čez dan dogajalo, za kaj sem hvaležna in kaj tisti dan štejem za svojih pet malih uspehov. Ko pišem, se trudim videti čim več pozitivnega v življenju, ujeti čim več srečnih in brezskrbnih trenutkov, se tega oklepiti.

In ker ne obupam, se počasi začnejo dogajati majhne lepe stvari. Drobne pohvale s strani učiteljice. Boljša tehnika igranja, lepši ton, dobro naučeno ... Hm, morda tega prej nisem videla, a v flavto res nikoli nisem bila pripravljena vložiti dovolj truda in časa, da bi se lahko kosala z najboljšimi. Mislim, da tako razmišlja tudi moja učiteljica, le da me ni želela prizadeti ali užaliti.

Pridejo dnevi, ko bi se najraje zavila v svojo odejo in preživela dan v postelji. Včasih bi najraje tekla stran od težav, od ljudi, stran od pravega sveta. Odidem v svoj najljubši svet – domišljijo. Veliko berem. Imam svoj svet mitoloških bitij, s katerim lahko sama upravljam, v katerem ni težav. Sama si lahko izmislim zgodbo, jo oblikujem, odvezemam in dodajam nove karakterje. Kot da bi ustvarjala računalniško igrivo.

V mojem domišljijem svetu ni nobenih težav s samopodobo. Vsi me sprejmejo takšno, kot sem. Vsem sem všeč. Vsi pristopijo do mene. Z vsemi se lahko normalno pogovarjam. A ko vstanem iz postelje, se usedem za mizo ali podam na pot v šolo, na ramenih začutim pritisk, da se od mene pričakujejo najboljši rezultati, odlično vedenje, najboljše igranje ...

Stop! Dovolj je bilo mračnih, težkih misli. Sem, kakršna sem. Ni se mi treba spremeniti na željo drugih. Prijateljicama moram povedati, kako se počutim med njunim pogovorom. Nič ni narobe, če jasno in glasno povem svoje mnenje. Le tako mi bo lažje. Le tako bom lahko stopila korak naprej. Čas je, da stopim iz svojega sivega območja in spregovorim, kaj vse se skriva pod mojo masko počutja.

Ni treba biti popoln. Malenkosti so tiste, ki štejejo. Predvsem pa se je treba pogovarjati o svojih težavah, jih ne držati v sebi. Nisem edina, ki ima probleme z govorjenjem o svojih čustvih in razmišljanjih. Drug drugega moramo poslušati, se ne norčevati iz tujih težav, pa naj bodo telesne ali psihične. Koliko stvari drži vsak v sebi, ko mu ni treba. Le spregovoriti je treba o njih.